

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος ΙΣΤ'

Συνδρομὴ ἑτησίαι· Ἐν Ἑλλάδι φρ. 12, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20. — Αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζονται ἀπὸ 1 ἰαννουαρίου ἑκάστου ἔτους, καὶ εἶναι ἑτησίαι. — Γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως· Ὀδὸς Ἀγχιόμου 9

31 Ἰουλίου 1883

Ο ΠΑΤΗΡ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΣ

[Μυθιστορία Λ. Ἀλεξίου. — Μετάφρασις Π. Γ. Φέρμπου].

Συνέχεια καὶ τέλος· ἰδὲ σελ. 466.

Ἦτο ἡ Μπεττίνα . . . Ἄμα δὲ ἰδοῦσα τὸν Ἰωάννην ἔσπευσε κατ' εὐθεῖαν πρὸς αὐτόν.

— Σεῖς ἐδῶ ; . . . ἀνεφώνησεν. ὦ ! πόσον χαίρω !

Ὁ Ἰωάννης πάραυτα ἠγέρθη, ἐκείνη δὲ λαβοῦσα τὰς χεῖρας του καὶ στρεφομένη πρὸς τὸν ἐφημέριον :

— Συγγνώμην, πάτερ Κωνστάντιε, διότι δὲν ἦλθα πρῶτον πρὸς ὑμᾶς . . . Ὑμᾶς, χθὲς ἀκόμη σᾶς εἶδα, ἐν ᾧ ἀπ' ἐδῶ ἔχω εἶκοσ' ἡμέρας νά τον ἰδῶ, ἀπὸ μίαν νύκτα κατὰ τὴν ὑποίαν ἐφυγεν ἀπὸ τὸ σπίτι μας περίλυπος καὶ πάσχων.

Ἐξηκολοῦθει δὲ κρατοῦσα τὰς χεῖρας τοῦ Ἰωάννου. Δὲν εἶχε δὲ τὴν δύναμιν οὔτε νὰ κινήθῃ οὔτε νὰ προσφέρῃ μίαν κἂν λέξιν.

— Καὶ τώρα, εἶπεν ἡ Μπεττίνα, εἰσθε ὀλίγον καλλίτερα ; Ὅχι ἀκόμα . . . τὸ βλέπω . . . ἀκόμη περίλυπος . . . Ἀχ ! τί καλὰ πού ἔκαμα καὶ ἦλθα ! . . . Ὁ Θεός μ' ἐφώτισε. Καὶ ὅμως, στενοχωροῦμαι πολὺ, πολὺ στενοχωροῦμαι διότι σᾶς εὗρισκω ἐδῶ. Τὸ διατί θὰ το ἐννοήσετε ὅταν θὰ μάθετε τί ἦλθα νὰ ζητήσω ἀπὸ τὸν νον-νόν σας.

Ἀφῆκε τὰς χεῖρας τοῦ Ἰωάννου καὶ στρεφομένη πρὸς τὸς ἐφημέριον :

— Ἐρχομαι, πάτερ, νὰ σας παρακαλέσω νὰ εὐαρεστηθῆτε νὰ μ' ἐξομολογήσετε . . . Μάλιστα, νὰ μ' ἐξομολογήσετε . . . Ἀλλὰ μὴ ἐτοιμάζεσθε νὰ ἀποχωρήσετε, κύριε Ἰωάννη. Θὰ ἐξομολογηθῶ φανερά. Θὰ ὁμιλήσω μετὰ χαρᾶς ἐνώπιόν σας . . . καὶ μάλιστα, μὲ περισσοτέρων εὐχαρίστησιν. Ἀς καθίσωμεν . . . θέλετε ;

Ἡσθάνετο δ' ἐαυτὴν πλήρῃ πεποιθήσεως καὶ τόλμης. Εἶχε πυρετόν, ἀλλὰ τὸν πυρετόν ἐκείνον ὅστις ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης δίδει εἰς τὸν στρατιώτην ζῆλον, ἥρωισμόν, καταφρόνησιν τοῦ κινδύνου. Ἡ συγκίνησις ἐξ ἧς ἔπαλλε σφοδρότερον τοῦ συνήθους ἡ καρδιά τῆς Μπεττίνας ἦτο συγκίνησις ὑψηλὴ καὶ εὐγενής. Ἐλεγε δὲ καθ' ἐαυτήν :

«Θέλω νὰ ἀγαπῶμαι ! Θέλω νὰ ἀγαπῶ ! Θέ-

λω νὰ εἶμαι εὐτυχής ! Καὶ ἐπειδὴ αὐτὸς δὲν δύναται νὰ ἔχῃ θάρρος, ἐγὼ πρέπει νὰ λάβω θάρρος πρὸς ὄφελος καὶ τῶν δύο μας, ἐγὼ πρέπει νὰ βαδίσω μόνῃ ὑψηλὰ ἔχουσα τὴν κεφαλὴν καὶ τὴν καρδίαν ἡρεμον πρὸς κατὰκτησιν τοῦ ἔρωτός μας, πρὸς κατὰκτησιν τῆς εὐτυχίας μας !»

Ἡ Μπεττίνα ἀπὸ τῶν πρώτων αὐτῆς λέξεων ἠσκήσεν ἐπὶ τε τοῦ ἐφημερίου καὶ τοῦ Ἰωάννου τελείαν ὑπεροχὴν. Ἐλεγε καὶ δὲν τὴν διέκοπτον. Ἡσθάνοντο καλῶς ὅτι ἡ ὥρα ἐκείνη ἦτο ἐπίσημος, ἐνόουν ὅτι τὸ μέλλον νὰ συμβῇ θὰ ἦτο ὀριστικόν, ἀμετάκλητον, ἀλλ' οὐδέτερος αὐτῶν ἦτο εἰς κατὰστασιν νὰ προΐδῃ . . . Ἐκάθηντο εὐπειθεῖς, σχεδὸν αὐτομάτως, ἀναμένοντες, ἀκροώμενοι . . . Μεταξὺ τῶν δύο ἐκείνων ἐκστατικῶν ἀνδρῶν ἡ Μπεττίνα μόνῃ ἦτο ἀτάραχος . . . Μετὰ φωνῆς δὲ καθαρχᾶς καὶ σαφέστατα εἶπε :

— Θὰ σας εἰπῶ κατὰ πρῶτον, πάτερ Κωνστάντιε, καὶ τοῦτο διὰ νὰ καθησυχάσω ἐντελῶς τὴν συνείδησίν σας, θὰ σας εἰπῶ ὅτι ἦλθα ἐδῶ μὲ τὴν συγκατάθεσιν τῆς ἀδελφῆς μου καὶ τοῦ γαμβροῦ μου. Εἰξεύρουν διατί ἔρχομαι, εἰξεύρουν τί ἔρχομαι νὰ κάμω καὶ ὅχι μόνον τὸ εἰξεύρουν, ἀλλὰ καὶ το ἐπιδιοκίμαζουν. Τώρα πλέον συνενοήθημεν ἡ ἔχετε καμμίαν ἀντίρρησην ; Λοιπὸν ! μὲ φέρει ἐδῶ ἡ ἐπιστολή σας, κύριε Ἰωάννη, ἡ ἐπιστολή σας, διὰ τῆς ὁποίας ἀναγγέλλετε εἰς τὴν ἀδελφὴν μου ὅτι δὲν εἰμφορεῖτε ἀπόψε νὰ ἔλθετε νὰ συμφάγωμεν, διότι εἰσθε ἠναγκασμένοι νὰ ἀναχωρήσετε ἀφύκτως. Ἡ ἐπιστολή σας αὐτὴ μοῦ ἐχάλασεν ὅλα μου τὰ σχέδια . . . Τῷ ὄντι ἀπόψε—μὲ τὴν ἀδειαν ἐννοεῖται καὶ τῆς ἀδελφῆς μου καὶ τοῦ γαμβροῦ μου—ἤθελα μετὰ τὸ δεῖπνον νὰ σας πάρω νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὸν κῆπον, κύριε Ἰωάννη, νὰ καθίσω μαζί σας εἰς ἓν θρανίον, — καὶ δὲν εἰξεύρω πῶς μοῦ ἦλθεν ἡ παιδαριώδης ὀρεξὶς νὰ διαλέξω τὴν θέσιν, τώρα δὲ πρὸ ὀλίγου—ἐκεῖ λοιπὸν ἤθελα νὰ σας ἐκφωνήσω σύντομον λογύδριον, προητοιμασμένον καὶ μελετημένον, τὸ εἰξεύρω σχεδὸν ἀπ' ἐξω, διότι ἀπ' ὅτου λείπετε αὐτὸ καὶ μόνον τὸ λογύδριον ἔχω εἰς τὸν νοῦν μου. Ἀπὸ πρωῒας μέχρις ἐσπέρας τὸ ἐπαναλαμβάνω μέσα μου. Τοῦτο λοιπὸν ἐσκόπευα νὰ κάμω, ἐννοεῖτε δὲ ὅτι ἡ ἐπιστολή σας . . . Ἐσφάθη ὀλίγον καὶ εἶπα

νά ἐκφωνήσω τὸ λογύδριόν μου εἰς τὸν νοννόν σας καὶ θὰ ἦτο ἐπάνω κάτω τὸ αὐτό. Ἦλθα λοιπόν, πάτερ Κωνσταντίε, νά σας παρακαλέσω νά εὐαρεστηθῆτε νά με ἀκούσετε.

— Σᾶς ἀκούω ἐφέλλισεν ὁ ἐφημέριος.

— Εἶμαι, πάτερ μου, πλουσία, πλουσιωτάτη, καὶ νά σας εἰπῶ εὐλικρινῶς τὴν ἀλήθειαν, τὰ ἀγαπῶ πολὺ τὰ πλοῦτή μου, μάλιστα πολὺ τὰ ἀγαπῶ. Διότι ἐξ αἰτίας των ἔχω ὅλην αὐτὴν τὴν πολυτέλειαν, ἥτις σᾶς ὁμολογῶ τὴν ἀμαρτίαν μου — βλέπετε ἐξομολογοῦμαι, καθόλου δὲν με δυσαρρεστῆ. Μὲ δικαιολογεῖ δὲ τὸ ὅτι εἶμαι ἀκόμη πολὺ νέα, καὶ ἴσως μὲ τὴν ἡλικίαν θά μου περάσῃ καὶ αὐτό. . . Ἀλλὰ τέλος πάντων τοῦτο δὲν εἶνε καὶ πολὺ βέβαιον. Μὲ δικαιολογεῖ ἀκόμη καὶ τὸ ἐξῆς, ὅτι ναὶ μὲν ἀγαπῶ τὰ πλοῦτή μου, διότι ἔνεκα αὐτῶν ἔχω τόσας τέρψεις καὶ ἀπολαύσεις, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον διότι δι' αὐτῶν δύναμαι νά πράττω τὸ καλὸν εἰς τὸν πλησίον μου. Τὰ ἀγαπῶ μετὰ φιλαυτίας, ἂν θέλετε, ἔνεκα τῆς χαρᾶς τὴν ὁποίαν μοὶ προσεῖναι ἡ τέρψις τὴν ὁποίαν αἰσθάνομαι ὅταν δίδω. . . Τέλος πάντων πιστεύω ὅτι ἡ περιουσία μου δὲν εὐρίσκεται εἰς πάρα πολὺ κακὰς χεῖρας εὐρισκομένη εἰς τὰς χεῖράς μου. Λοιπόν! πάτερ, ὅπως σεῖς ὡς ἱερεὺς ἔχετε τὰς ὑποχρεώσεις σας, ἔχω καὶ ἐγὼ ὡς πλουσία τὰς ὑποχρεώσεις μου. Πάντοτε ἔλεγα μόνῃ μου «Θέλω τὸν ἄνδρα μου νά εἶνε πρὸ πάντων ἄξιος νά συμμερισθῇ τὴν μεγάλην αὐτὴν περιουσίαν, θέλω νά εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ κάμῃ καλὴν αὐτῆς χρῆσιν ἐν ὧσιν θὰ εἶνε μαζί μου, καὶ ἀφ' οὗ μείνῃ μόνος ἂν περῶται νά ὑπάγῃ ἐγὼ πρώτη εἰς τὸν ἄλλον κόσμον». Καὶ ἄλλο τι ἔλεγα ἀκόμη. . . Ἐλεγα «Ἐκεῖνον ὅστις θὰ γείνῃ σύζυγός μου θέλω νά τὸν ἀγαπῶ!» Καὶ ἰδού, πάτερ, πόθεν ἀληθῶς ἄρχεται ἡ ἐξομολόγησίς μου. Εἶνε ἀνθρωπὸς τις ὁ ὁποῖος ἀπὸ δύο ἡδὴ μηνῶν προσεπάθησεν ὅσον ἡδύνατο νά μὲ το κρύψῃ ὅτι μὲ ἀγαπᾷ. . . Ἀλλ' ὁ νέος αὐτός δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι μὲ ἀγαπᾷ. . . Ἰωάννη, τί λέγεις, μ' ἀγαπᾷς;

— Μάλιστα, εἶπεν ὁ Ἰωάννης διὰ φωνῆς μόλις ἀκουρμένης καὶ ἔχων κλειστοὺς τοὺς ὀφθαλμούς, ὡς τις κατὰδικος, «σᾶς ἀγαπῶ!»

— Ἀμ' ἐγὼ καλὰ τὸ εἶξυρα, ἀλλ' ὅπως δὴποτε ἦτο ἀνάγκη νά τάκούσω καὶ ἀπὸ τὸ στόμα σου. Καὶ τώρα, Ἰωάννη, σὲ ἐξορκίζω μὴ ἐκστομίσῃς μίαν κἄν λέξιν. «Ὅ, τι εἰπῆς εἶνε περιττόν, θά με κάμῃ νά τα χάσω, θά μ' ἐμποδίσῃ νά ἀποτελειώσω ὅ τι ἔχω σκοπὸν νά σε εἰπῶ. Νά με ὑποσχεθῆς ὅτι θὰ μείνῃς αὐτοῦ δὲ ἀκίνητος καὶ ἄφωνος... Ὑπόσχεσαι; — Ὑπόσχομαι.

Ἄλλ' ἡ Μπεττίνα ἠσθάνετο ἐκλείπον τὸ θάρρος της, ἡ δὲ φωνὴ της ὑπέτρεμεν. Ἀλλὰ μετὰ βεβιασμένης πῶς φαιδρότητος ἐπανάλαβε:

— Πάτερ, πάτερ!, εἶπε πρὸς τὸν γηραιὸν ἐφημέριον, δὲν θέλω βεβαίως νά ρίψω τὸ βάρος ἐπάνω σας δι' ὅσα ἔγειναν, ἀλλ' ὅμως καὶ σεῖς πταίετε ὀλίγον.

— Ἐγὼ πταίω!

— Μάλιστα! σεῖς, τὸ ἐπαναλαμβάνω, σεῖς πταίετε. . . Εἶμαι βεβαία ὅτι ἐξάπαντος θὰ εἴπετε εἰς τὸν Ἰωάννην πολλὰ καλὰ περὶ ἐμοῦ, παρὰ πολλὰ. Καὶ ἴσως ἄνευ τούτου οὐδὲ κἄν θὰ ἐσκέπτετο. . . Συγχρόνως καὶ εἰς ἐμὲ ἐλέγετε πολλὰ καλὰ περὶ τοῦ Ἰωάννου — ὄχι βέβαια παρὰ πολλὰ, ἀλλ' ὅπως δὴποτε πολλὰ! — Τότε δὲ ἐγὼ τόσῃν εἶχα ἐμπιστοσύνην εἰς ὑμᾶς, ὥστε ἤρχισα νά τον παρατηρῶ καὶ νά τον ἐξετάζω μετὰ περισσοτέρας προσοχῆς. Ἦρχισα νά τον ἀντιπαραβάλλω πρὸς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ ἐνὸς ἔτους μὲ ζητοῦν. Μ' ἐφάνη δὲ ὅτι κατὰ πάντα τρόπον ἦτο πολὺ ἀνώτερος ἐκείνων. . . Τέλος συνέβη ἡμέραν τινά. . . ἡ μᾶλλον ἐσπέραν τινά. . . πρὸ τριῶν ἐβδομάδων, τὴν παραμονὴν τῆς ἀναχωρήσεώς σου, Ἰωάννη, παρετήρησα ὅτι σὲ ἡγάπων. Ναί, Ἰωάννη, σὲ ἀγαπῶ! . . . Σὲ ἐξορκίζω, Ἰωάννη, νά μὴ εἰπῆς λέξιν. . . μὴ κινήθῃς. . . μὴ με πλησιάσῃς. . . Πρὶν ἔλθω ἐδῶ ἕκαμα μεγάλην προμήθειαν θάρρους· ἀλλὰ τώρα δὲν ἔχω πλέον, ὡς βλέπετε, τὴν προτέραν μου ἡρεμίαν. Ἀλλ' ἔχω ἀκόμη κἄτι τι νά σας εἰπῶ. . . καὶ μάλιστα τὸ σπουδαιότατον, Ἰωάννη, ἀκούσατέ μου. Δὲν θέλω νά ἀρπάξω ἀπὸ τὸ στόμα σου ἀπόκρισιν διὰ τῆς βίας. Εἰξεύρω ὅτι μὲ ἀγαπᾷς. . . Ἐὰν μέλλῃς νά με νυμφευθῆς δὲν θέλω νά το κάμῃς μόνον ἐξ ἔρωτος, ἀλλὰ ἀφ' οὗ καλῶς σκεφθῇς. Δεκαπέντε ἡμέρας πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς σου μετὰ τόσῃς ἐπιμονῆς ἀπέφυγες πᾶσαν μετ' ἐμοῦ συνάντησιν καὶ συνομιλίαν, ὥστε δὲν ἡδυνήθην νά φανῶ πρὸς σὲ ὁποία ἀληθῶς εἶμαι. Καὶ ἴσως ἔχω τινά προσόντα τὰ ὁποῖα εἶνε εἰς σὲ ἄγνωστα. . . Ἰωάννη, εἰξεύρω τί εἶσαι, εἰξεύρω τὰς ὑποχρεώσεις μου ἐὰν γείνῃ σύζυγός σου καὶ θὰ εἶμαι ὄχι μόνον σύζυγος ἀγαπητὴ καὶ προσφιλῆς, ἀλλὰ καὶ γενναία καὶ σταθερά. «Ὅλον σου τὸν βίον τὸν εἰξεύρω, ὁ νοννός σου μοὶ τον διηγῇθι. Εἰξεύρω διατὶ εἶσαι στρατιώτης, εἰξεύρω ποῖα καθήκοντα, ποῖας θυσίας δύνασαι νά διίδῃς ἐν τῷ μέλλοντι. . . Ἰωάννη, μὴ ἀμφιβάλλεις, ποτὲ δὲν θὰ ἐπιχειρήσω νά σε ἀποτρέψω ἀπὸ τὸ καθήκον, ἀπὸ οἷαν δὴποτε θυσίαν. Τὸ μόνον διὰ τὸ ὁποῖον θὰ ἡδυνάμην νά σε ψέξω θὰ ἦτο ἡ σκέψις — καὶ βεβαίως θὰ σοι ἐπῆλθεν αὐτὴ ἡ σκέψις — ὅτι δηλαδὴ θὰ σε ὑπεχρέωνον νά παραιτηθῇς τοῦ στρατιωτικοῦ σταδίου. Ποτέ! ποτέ! ἀκούεις, ποτὲ δὲν θὰ σε ζητήσω τοιοῦτον πρᾶγμα. . . Μία νέα γνωστή μου τὸ ἔκαμε, καὶ ἔκαμε πολὺ κακὰ. . . Σὲ ἀγαπῶ καὶ σε θέλω τοιοῦτον ὁποῖος εἶσαι.» Ἰσα

ἴσα μάλιστα ἐπειδὴ ζῆς ἄλλως πως καὶ καλλίτερα τῶν ἄλλων οἱ ὅποιοι μ' ἐζήτησαν, δι' αὐτὸ καὶ σὲ προτιμῶ. Ὀλιγώτερον θά σε ἡγάπων, ἴσως ἴσως καὶ δὲν θά σε ἡγάπων καθόλου — ἂν καὶ θά μοι ἦτο πολὺ δύσκολον — ἐὰν ἤθελες νὰ ζῆς ὅπως ζῶσιν ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους δὲν ἠθέλησα. . . Ὅταν θὰ δυνηθῶ νὰ σε ἀκολουθήσω, θά σε ἀκολουθήσω, καὶ ὅπου καὶ ἂν εἴσαι σύ, ἐκεῖ θὰ εἶνε καὶ τὸ καθήκόν μου ὅπου καὶ ἂν εἴσαι σύ, ἐκεῖ θὰ εἶνε ἡ εὐτυχία μου. Καὶ ἐὰν ἔλθῃ ἡ ἡμέρα καθ' ἣν δὲν θὰ δυνηθῆς νὰ με παραλάβῃς μαζί σου, ἡ ἡμέρα καθ' ἣν θὰ ἀναγκασθῇς νὰ ὑπάγῃς μόνος, ὑπόσχομαι, Ἰωάννη, ὅτι τὴν ἡμέραν ἐκείνην θὰ φανῶ γενναῖα, διὰ νὰ μὴ γείνω ἀφορμὴ νὰ ἀποβάλλῃς τὴν γενναϊότητα σου. Καὶ τώρα, πᾶτερ, δὲν ἀποτείνομαι πρὸς αὐτόν, πρὸς ὑμᾶς ἀποτείνομαι. . . θέλω σεῖς νὰ ἀποκριθῆτε. . . ὄχι οὕτως. . . Εἶπατε, ἐάν με ἀγαπᾷ καὶ μένομιζῃ ἀξίαν τι, εἶνε δίκαιον νὰ τιμωρηθῶ τόσον σκληρῶς ἕνεκα τῆς μεγάλης μου περιουσίας; . . Εἶπατε. . . δὲν πρέπει νὰ συναίνεσθαι νὰ γείνῃ σύζυγός μου;

— Ἰωάννη, εἶπε σοβαρῶς ὁ γηραιὸς ἱερεὺς, νυμφεύσου τὴν. . . εἶνε καθήκόν σου. . . καὶ θὰ εὐτυχῇς.

Ὁ Ἰωάννης ἐγερθεὶς ἦλθε πρὸς τὴν Μπεττίναν καὶ περιπτυσσόμενος αὐτὴν ἐπέθηκεν ἐπὶ τοῦ μετώπου της τὸν πρῶτον ἀσπασμόν.

Ἡ δὲ Μπεττίνα ἀποσπασθεῖσα ἐλαφρῶς τῶν χειρῶν του, ἐξηκολούθησεν ἀποτεινομένη πρὸς τὸν ἱερέα:

— Καὶ τώρα, πᾶτερ Κωνστάντιε, θά σας ζητήσω κατ' ἐμὴν. . . Ἦθελα. . . ἤθελα. . .

— Ἦθελες; . . .

— Σὲ παρακαλῶ, πᾶτερ Κωνστάντιε, νὰ με ἀσπασθῆτε καὶ σεῖς.

Καὶ ὁ γηραιὸς τὴν ἡσπᾶσθη εἰς ἀμφοτέρας τὰς παρειὰς ὡς πατήρ, μετ' ὃ ἡ Μπεττίνα προσέθηκε:

— Πολλάκις, πᾶτερ, μ' εἶπατε ὅτι ὁ Ἰωάννης ἦτο κἄπως καὶ υἱός σας, — καὶ ἐγὼ τώρα, τί λέγετε, δὲν θὰ εἶμαι κἄπως κόρη σας; Καὶ θὰ ἔχετε τότε δύο τέκνα· ἐτελείωσε καὶ αὐτά!

Μετὰ ἓνα μῆνα, τῇ 12 Σεπτεμβρίου, περὶ τὴν μεσημβρίαν, ἡ Μπεττίνα ἐνδεδυμένη ἀπλουστάτην νυμφικὴν στολὴν, εἰσῆρχετο εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Λογγεβάλ, ἐν ᾧ ἡ μουσικὴ τοῦ θουκυτάγματος τοῦ πυροβολικοῦ ἐπικαίριζε χαρμωδῶς ὑπὸ τοὺς θόλους τῆς παλαιᾶς ἐκκλησίας.

Ὁ Νανσύς Τοῦρνερ ἐξητήσατο νὰ τύχῃ τῆς τιμῆς νὰ κρούσῃ αὐτὸς τὸ μέγα ὄργανον κατὰ τὴν ἐπίσημον ταύτην τελετὴν· λέγομεν τὸ μέγα ὄργανον, διότι τὸ μικρὸν καὶ εὐτελὲς ἐκεῖνο τῆς ἐκκλησίας ἀρμόνιον εἶχεν ἐξάρπαισθῇ. Μέγα ὄργανον οὐ υἱὸς σωλῆνης ἀπήστραπτον, ἵστατο ἐν τῇ ὀρισμένῃ θέσει τοῦ ναοῦ, δῶρον προσε-

χθέν ὑπὸ τῆς μῆς Πέρισιβαλ πρὸς τὸν πατέρα Κωνστάντιον.

Ὁ γηραιὸς ἐφημέριος ἐτέλεσε τὴν λειτουργίαν. Ὁ Ἰωάννης καὶ ἡ Μπεττίνα ἦσαν πρὸ αὐτοῦ γονυκλινεῖς, ἐκεῖνος δὲ εὐλογήσας αὐτοὺς ἐστάθη ἐπὶ τινὰ ὥραν ἀνυψωμένος ἔχων πρὸς τὸν οὐρανὸν τὰς χεῖρας καὶ ἐπικαλούμενος ἐξ ὅλης ψυχῆς τὴν θείαν χάριν ἐπὶ τὰς κεφαλὰς τῶν δύο τοῦ τέκνων.

Τότε δὲ τὸ ὄργανον ἐζέχεεν αὐτὸν ἐκεῖνον τὸν ῥεμβασμόν τοῦ Σοπέν, ὃν ἡ Μπεττίνα εἶχε παῖξῃ ὅτε πρῶτον εἰσῆλθεν εἰς τὴν μικρὰν ἐκείνην τοῦ χωρίου ἐκκλησίαν, ἔνθα ἔμελλε νὰ καθιερωθῇ ἡ ἐν τῷ βίῳ εὐδαιμονία της.

Ἡ Μπεττίνα ἐκλαυσε κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην.

ΑΙ ΠΟΛΕΙΣ ΤΗΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ

Αἱ Θῆβαι.

Οὐδεμία πόλις τοῦ ἀρχαίου κόσμου δύναται νὰ ἐπιδειξῇ, καὶ σήμερον ἀκόμη, τοσοῦτον ἐκ τῆς ἄλλοτε λαμπρότητός της, ὅσον αἱ ἀνὰ τὴν Αἴγυπτον Θῆβαι. Ὅπου τὸ πάλαι ὑψοῦτο ἡ παλαιὰ τῶν ἀντίζηλος Μέμφις δὲν βλέπειτο παρὰ μόνον μίαν ἀχανῆ νεκρόπολιν. Ὅπου ἡμαρξεν ἡ Βαβυλὼν δὲν μένουν εἰ μὴ ἄμωροι σωροὶ ἐρείπειων. Τὴν ὑπαρξίν τῆς Νινευθ μαρτυροῦσι μόνον τὰ τεθαμμένα παλάτια. Ἐκ τῆς αὐτοκρατορικῆς Ῥώμης δὲν ἐπέζησαν πολλὰ πράγματα. Τὸ πολυτελὲς Βαγδάτιον ἐκπεσὼν κατήντησε πενιχρὰ ἐπαρχιακὴ πόλις, καλύπτουσα τὰ ἡρειπωμένα ἀνάκτορα τῶν δεσποτῶν τῆς Ἀνατολῆς. Ποῦ εἶναι αἱ ἀγέρωχοι οἰκοδομαὶ τοῦ Κωνσταντίνου ἐν τῇ τοῦ κράτους πρωτεύουσῃ; Ποῦ τὰ αἰγλήεντα τεμένη τοῦ Τιμούρ ἐν Σαμαρκάνδῃ; Παντοῦ ἄλλοῦ τὰ ἔχνη τῆς πάλαι δόξης ἡ παρεσύρθησαν ὑπὸ τοῦ ρεύματος τοῦ χρόνου, ἡ παρεμορφώθησαν ἀπὸ τὰ μνημεῖα τῶν ὑστέρων ἐποχῶν, αἵτινες ἵδρυσαν ἐπ' αὐτῶν νεώτερα δημιουργήματα, εἰς τρόπον ὥστε δὲν δυνάμεθα ν' ἀνακαλέσωμεν πλέον τὴν δόξαν ἐκείνην εἰς τὴν ζωὴν εἰμὴ διὰ ἰσχυρὰς τινος φαντασίας. Μόνον ἐν Θήβαις εἰμπορεῖ τις νὰ ζῇ ἐτι ἀπαξ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πρὸ τρισχιλίων ἐτῶν μεγαλείου, ἀνεπηρέαστος ἀπὸ τὰς μεταβολὰς τοῦ μεταξὺ χρόνου καὶ ἀπὸ τὴν νέαν ζωὴν τοῦ ἐνεστῶτος.

Οὐδεὶς τῶν πολλῶν νῶν ἐν Θήβαις ἐξηφανίσθη ὀλοτελῶς· τινὲς αὐτῶν διατηροῦνται σχεδὸν ἀκέραιοι. Πολλοὶ τῶν βασιλικῶν καὶ ἰδιωτικῶν τάφων, πρὸ τῆς προσελεύσεως τῶν περιηγητῶν, ἔφερον νεουργή ὄψιν, μετ' ἡρώματα ὡς ἐὰν ἦσαν χθεσινά. Μ' ὅλας τὰς ἐπ' αἰῶνας ταραχὰς, αἵτινες προοιωνίσαντο τὴν ἀσσυριακὴν κατὰ